PR PENSIOENRECHT UPDATES

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 7, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1095 04-07-2025
Werkingssfeer wordt bij toepassing cao-norm niet opgerekt wegens witte of grijze vlekken
Geschil over de vraag of werkgever ACS onder de werkingssfeer van PMT (kleinmetaal) valt.

Hof

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4610 24-07-2025
Vrouw hoeft haar voor het huwelijk in Zweden opgebouwd pensioen niet te verevenen of verrekenen
Echtscheiding tussen man en vrouw.

Rechtbank

Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:5010 29-07-2025
Werkgever veroordeeld tot ontslagvergoeding en afdracht pensioenpremies
In deze zaak verzoekt de werkneemster om toekenning van een gefixeerde schadevergoeding en transitievergoeding na ontslag op staande voet te hebben genomen wegens uitblijvende salarisbetaling.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6110 28-07-2025
Ontbinding arbeidsovereenkomst; mogelijkheid pensioenschade later aan te tonen
Ontbinding op tegenverzoek werknemer toegewezen.

Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:6109 28-07-2025
Ontbinding arbeidsovereenkomst; mogelijkheid pensioenschade later aan te tonen
Ontbinding op tegenverzoek werknemer toegewezen.

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:13667 25-07-2025
Geen partnerpensioen; geen verboden onderscheid burgerlijke staat of seksuele

gerichtheid
Nabestaandenpensioen alleen voor gehuwden maakt geen indirect verboden onderscheid naar seksuele gerichtheid (homoseksualiteit) wegens onmogelijkheid tot geregistreerd partnerschap voor 1998.

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:5296 18-07-2025

Verzet tegen dwangbevel deels gegrond
Pensioenfonds Vervoer heeft een dwangbevel uitgevaardigd.

Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:4581 17-07-2025

Werkgever schendt zorgplicht en goed werkgeverschap en moet passende indexatievoorziening treffen
Geschil tussen partijen gaat in de kern over indexatie ná uitdiensttreding.

Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:3432 16-07-2025

Ex-werknemer gebonden aan vrijstelling met formele rechtskracht: geen recht op aanpassing hoogte pensioen bedrijfstakpensioenfonds
Werkgever valt onder de verplichtstelling van de Stichting Pensioenfonds Openbare Bibliotheken (POB).

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:12765 16-07-2025

Financiële afwikkeling huwelijksgemeenschap, inclusief pensioen
Verdeling huwelijksgemeenschap (enkele jaren) na echtscheiding.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:4558 11-07-2025

Ontbindingsverzoek afgewezen wegens opzegverbod; tegenverzoek loon en pensioencompensatie toegewezen
Het opzegverbod tijdens ziekte staat aan ontbinding van de arbeidsovereenkomst in de weg.

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:7976 02-07-2025

Rechtbank benoemt deskundige om vragen over pensioen na scheiding te beantwoorden
Pensioenkwestie na echtscheiding.

Centrale Raad van Beroep

Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2025:1057 16-07-2025

Geen indexatie Appa-pensioen
Deze zaken gaan over het verzoek van verzoeker om indexering van zijn Appa-pensioen en om restitutie van een ingehouden buitenlandbijdrage.

Antillen

Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2025:185 01-07-2025

Verdeling pensioen na scheiding onjuist berekend?
Deze zaak betreft de verdeling van een ontbonden huwelijksgoederengemeenschap na echtscheiding.

Uitspraken zonder ECLI

Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 18-07-2025

Financieel dienstverlener moet na schending zorgplicht consument schadeloos stellen
In de tussenuitspraak heeft de commissie geoordeeld dat de financieel dienstverlener zijn zorgplicht heeft geschonden.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 17-07-2025

Geen recht op keuze hoger partnerpensioen na pensioendatum
Verzoeker bouwt tot 1 september 2021 pensioen op bij PME en gaat op 1 maart 2024 met pensioen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 16-07-2025

Geen beroepsziekte: geen premievrijstelling bij arbeidsongeschiktheid
Verzoekster is arbeidsongeschikt.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Financieel dienstverlener moet na schending zorgplicht consument schadeloos stellen

In de tussenuitspraak heeft de commissie geoordeeld dat de financieel dienstverlener zijn zorgplicht heeft geschonden. Partijen hebben zich hierna nader uitgelaten over de omvang van de schade. De commissie oordeelt dat de financieel dienstverlener de consument in de situatie moet brengen alsof er geen waardeoverdracht heeft plaatsgevonden. Naast een eenmalige brutonabetaling over de reeds uitgekeerde termijnen dient de financieel dienstverlener met ingang van 1 januari 2025 het ouderdomspensioen van de consument aan te vullen tot een brutobedrag van € 14.948 per jaar.

De commissie heeft in de tussenuitspraak geoordeeld dat de financieel dienstverlener jegens de consument is tekortgeschoten in de zorg die redelijkerwijs van hem verwacht mocht worden. De financieel dienstverlener heeft de consument niet gewaarschuwd voor de risico's die hij met de pensioenverzekeringen op beleggingsbasis zou lopen bij een fors dalende rente. Verder heeft hij tijdens de looptijd van deze verzekeringen niet gewaakt voor de belangen van de consument. De klacht van de consument is daarom gegrond verklaard.

De financieel dienstverlener moet de schade die hierdoor is ontstaan vergoeden. In deze einduitspraak neemt de commissie een beslissing over de vergoeding die de financieel dienstverlener aan de consument dient te betalen.

In de tussenuitspraak heeft de commissie geoordeeld dat in het hypothetische geval zonder de zorgplichtschending de consument het door de financieel dienstverlener aangeboden financiële product niet zou hebben aanvaard. Zijn eerdere pensioenvoorziening zou dan ongewijzigd hebben doorgelopen.

De commissie heeft partijen na de tussenuitspraak in de gelegenheid gesteld om zich uit te laten over de omvang van de schade. Vervolgens hebben partijen een reactie ingediend. De

lezingen van partijen over de omvang van de schade lopen erg uiteen.

De consument heeft een schatting gemaakt van de som van de misgelopen uitkeringen in de afgelopen en de toekomstige jaren. Hij komt uit op een bedrag van € 139.740 te vermeerderen met de kosten van de bijstand van zijn vertegenwoordiger van € 2.250.

De financieel dienstverlener is geen voorstander van een eenmalige vergoeding als lumpsum, óók omdat bij een pensioenverzekering het fiscaal en juridisch niet is toegestaan om alle toekomstige uitkeringen als een bedrag ineens uit te keren. In de optiek van de financieel dienstverlener is het meest zuivere scenario om de consument in de situatie te brengen alsof er geen waardeoverdracht heeft plaatsgevonden. Het bedrag van € 24.000 netto, dat in februari 2020 aan de consument is uitgekeerd als coulancevergoeding voor het kostenaspect in zijn pensioenverzekering, moet hierop in mindering worden gebracht.

De commissie maakt de schadeberekening van de financieel dienstverlener grotendeels tot de hare. Deze berekening past namelijk het beste bij de strekking van de tussenuitspraak. Anders dan de financieel dienstverlener stelt, laat de commissie de coulancevergoeding bij de berekening buiten beschouwing. Deze vergoeding heeft namelijk betrekking op de te hoge kostbelading in de pensioenverzekering, wat een andere zelfstandige tekortkoming is van de financieel dienstverlener. De commissie beslist: (1) dat de financieel dienstverlener binnen vier weken nadat deze beslissing aan partijen is verstuurd de consument over de periode van het moment van zijn pensionering tot 1 januari 2025 een brutobedrag van € 65.926 betaalt; (2) dat de financieel dienstverlener met ingang van 1 januari 2025 het levenslang ouderdomspensioen van de consument aanvult tot een bedrag van € 14.948 bruto per jaar; (3) dat de financieel dienstverlener binnen vier weken nadat deze beslissing aan partijen is verstuurd aan de consument als tegemoetkoming in de kosten van bijstand een bedrag vergoedt van € 2.250.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening
Datum uitspraak: 18-07-2025
Zaaknummer: KIFID 2025-0162B

RECHTSPRAAK

Geen recht op keuze hoger partnerpensioen na pensioendatum

Verzoeker bouwt tot 1 september 2021 pensioen op bij PME en gaat op 1 maart 2024 met pensioen. Al snel na pensioeningang verneemt verzoeker dat hij de mogelijkheid had om te kiezen voor een hoger partnerpensioen. Verzoeker verzoekt PME die keuze alsnog te kunnen maken. Verzoeker is van mening dat hij voorafgaande aan pensionering niet dan wel onvolledig en onduidelijk is geïnformeerd over de keuzemogelijkheid. Volgens het pensioenreglement van het fonds kunnen gemaakte pensioenkeuzes niet meer aangepast worden na pensioeningang. PME wijst het verzoek af omdat verzoeker vóór pensioeningang uitgebreid, duidelijk, correct en tijdig is geïnformeerd over deze keuzemogelijkheid. De commissie wijst de vordering van verzoeker af.

Verzoeker is van mening dat hij alsnog de mogelijkheid moet krijgen om het partnerpensioen te verhogen naar 70% van het ouderdomspensioen door gebruik te kunnen maken van uitruilmogelijkheid. Toen hij zijn pensioen aanvroeg, was hij in de veronderstelling dat het partnerpensioen standaard 70% van het ouderdomspensioen zou bedragen. Vanuit die veronderstelling heeft hij bij de pensioenaanvraag gekozen voor het standaardpartnerpensioen. PME heeft niet expliciet gemaakt wat zij onder standaardpartnerpensioen verstaat. Daardoor was hij zich bij de pensioenaanvraag niet bewust van de uitruilmogelijkheid.

Daarbij komt dat verzoeker diverse digitale post van het fonds heeft gemist op basis waarvan hij had kunnen begrijpen dat hij de uitruilmogelijkheid had. Brief 1 is niet ontvangen door verzoeker en ging overigens niet over de uitruilmogelijkheid. Brief 2 met daarin onder meer informatie over de uitruilmogelijkheid is niet ontvangen. Ook brief 3 met daarin informatie over de hoogte van het partnerpensioen en de mogelijkheid om uit te ruilen is niet ontvangen.

Verzoeker is van mening dat hij voorafgaande aan pensionering niet dan wel onvolledig en onduidelijk is geïnformeerd over de uitruilmogelijkheid. Om die reden verzoekt hij om alsnog gebruik te kunnen maken van de uitruilmogelijkheid.

Artikel 22.1 van het pensioenreglement 2024 van PME regelt dat gemaakte pensioenkeuzes na pensioeningang definitief zijn. De reden van deze bepaling is dat PME haar (actuarieel) beleid mede baseert op de door (gewezen) deelnemers gemaakte keuzes. De commissie begrijpt goed dat als gemaakte keuzes na pensioeningang alsnog kunnen worden gewijzigd, het voor PME moeilijk wordt om beleid te maken.

Om voor de verzoeker een uitzondering te kunnen maken op artikel 22.1 van het pensioenreglement 2024 van PME, heeft de commissie getoetst of PME voldaan heeft aan de wettelijke verplichtingen rond de informatieverstrekking (artikel 48 Pensioenwet) en de keuzebegeleiding (artikel 48a Pensioenwet). De commissie is van oordeel dat het pensioenfonds op juiste wijze invulling heeft gegeven aan het bepaalde in de artikelen 48 en 48a Pensioenwet. Daarom kan verzoeker na pensioeningang de door hem gemaakte keuze voor standaard partnerpensioen niet alsnog wijzigen. De commissie wijst het verzoek dan ook af.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen
Datum uitspraak: 17-07-2025
Zaaknummer: GIP 2024-0474

RECHTSPRAAK

Geen beroepsziekte: geen premievrijstelling bij arbeidsongeschiktheid

Verzoekster is arbeidsongeschikt. Volgens het UWV is de diagnose burn-out/depressie. Verzoekster wil in aanmerking komen voor de verhoogde premievrije pensioenopbouw omdat zij van mening is dat zij arbeidsongeschikt is geworden als gevolg van een beroepsziekte. Het pensioenfonds wijst het verzoek af omdat volgens een tweetal ingeschakelde artsen niet medisch objectief aannemelijk is gemaakt dat de arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een beroepsziekte. In het bemiddelingstraject met de Ombudsman Pensioenen is het dossier door de tweede arts opnieuw beoordeeld, inclusief later verstrekte informatie. Dat leidt niet tot een andere conclusie en ABP handhaaft het besluit. De geschillencommissie wijst het verzoek af.

Verzoekster is volledig arbeidsongeschikt. Niet ter discussie staat dat dit het gevolg is van de gestelde diagnose burn-out/depressie. Partijen zijn het erover eens dat verzoekster recht heeft op 100% opbouw van pensioen áls haar arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een beroepsziekte. Partijen verschillen erover van mening of (vaststaat dat) verzoekster lijdt aan een beroepsziekte.

Verzoeker stelt dat haar burn-out is veroorzaakt door haar werk, onder verwijzing naar onder andere de verzekeringsgeneeskundige rapportage van UWV. ABP vindt dat verzoekster onvoldoende heeft onderbouwd dat het werk de oorzaak is van de burn-out, onder verwijzing naar adviezen van door haar ingeschakelde medisch adviseurs. Om te kunnen beoordelen welke van beide meningen de juiste is, moet de geschillencommissie eerst beoordelen wanneer sprake is van beroepsziekte in de zin van het pensioenreglement.

Het pensioenreglement bevat geen definitie of uitleg van het begrip beroepsziekte. In eerdere tussenuitspraken van GIP1 heeft de geschillencommissie de definitie uit de Arbeidsomstandighedenregeling gebruikt. Deze definitie is hanteerbaar en biedt voldoende

ruimte om van geval tot geval op grond van de specifieke omstandigheden te beoordelen in hoeverre van een beroepsziekte sprake is.

De geschillencommissie ziet geen reden om in dit geschil een andere definitie van beroepsziekte te hanteren en gebruikt daarom de definitie uit de Arbeidsomstandighedenregeling, namelijk 'een ziekte of aandoening als gevolg van een belasting die in overwegende mate in arbeid of arbeidsomstandigheden heeft plaatsgevonden.' Beoordelingskader De bewijslast van de juistheid van de stelling dat de burn-out/depressie voldoet aan de definitie van een beroepsziekte rust op verzoekster. Dat betekent in dit stadium van het geschil dat verzoekster dit (voorshands) aannemelijk moet maken, mede aan de hand van beoordelingen van artsen.

Als verzoekster daarin slaagt, neemt de geschillencommissie voorlopig voor waar aan dat ze lijdt aan een beroepsziekte, tot het tegendeel is bewezen. Het is dan aan ABP om tegenbewijs te leveren.

In het kader van de bemiddeling door de Ombudsman Pensioenen heeft de tweede adviseur een herbeoordeling van het dossier gedaan. Dit is mede gedaan op basis van aanvullende informatie die verzoekster beschikbaar heeft gesteld. In het (derde) advies van 13 februari 2025 gaat de adviseur in op alle informatie die verzoekster beschikbaar heeft gesteld. Dat leidt tot de conclusie: 'Ik blijf dan ook van mening dat de persoonlijkheidskenmerken ten grondslag liggen aan het ontwikkelen van de burnout/psychische problemen. Mijns inziens is mevrouw overbelast geraakt ten gevolge van haar genoemde persoonlijkheidskenmerken en is de burn-out óp het werk het gevolg en komt dit niet dóór het werk.' ABP sluit zich bij dit advies aan. Dit houdt in dat ABP bij haar besluit blijft dat verzoekster geen recht heeft op verhoogde premievrije opbouw, omdat niet is voldaan aan de voorwaarden in het pensioenreglement.

Om in aanmerking te komen voor verhoogde premievrije pensioenopbouw, rust de stelplicht en bewijslast op verzoekster. Verzoekster dient daarvoor (ten minste) aannemelijk te maken dat de haar burn-out in overwegende mate het gevolg is van belasting in arbeid. Daarbij heeft verzoekster desgevraagd meerdere malen bevestigd dat zij de door haar overlegde UWV-rapportages daarvoor voldoende acht.

De door ABP ingeschakelde adviseur vindt dat uit de informatie onvoldoende blijkt dat er sprake is van een belasting die in overwegende mate in werk is opgetreden en dat er mogelijke andere oorzaken kunnen worden benoemd. De adviseur trekt op basis van eigen medische expertise de conclusie dat er geen sprake is van een beroepsziekte. Het uiteindelijke advies voldoet aan de eisen die daaraan gesteld moeten worden.

De geschillencommissie oordeelt dat verzoekster tegenover de gemotiveerde betwisting door

ABP onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat haar burn-out een beroepsziekte is en dus dat haar verzoek moet worden afgewezen.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen
Datum uitspraak: 16-07-2025
Zaaknummer: GIP 2024-0574

RECHTSPRAAK

Verdeling pensioen na scheiding onjuist berekend?

Deze zaak betreft de verdeling van een ontbonden huwelijksgoederengemeenschap na echtscheiding. In geschil zijn de betaling van schulden, de overbedelingsuitkering met betrekking tot de voormalige echtelijke woning en de pensioenuitkering. Het Gerecht heeft geoordeeld dat de pensioenrechten in de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap vallen en dat deze verdeeld moeten worden. De vrouw stelt in haar pleitnota in hoger beroep dat het genoemde bedrag een vergissing is en wil correctie daarvan. In de brief van APNA is het bedrag van Afl. 9.972,84 de uitkomst van een berekening waarbij de contante waarde van het ouderdomspensioen en het nabestaandenpensioen door twee is gedeeld. De eerste rechter heeft de uitkomst van de berekening opnieuw door twee gedeeld. Dit komt het Hof onjuist voor. Partijen kunnen zich hierover uitlaten.

Deze zaak betreft de verdeling van een ontbonden huwelijksgoederengemeenschap na echtscheiding. In geschil zijn de betaling van schulden, de overbedelingsuitkering met betrekking tot de voormalige echtelijke woning en de pensioenuitkering. Het Gerecht heeft geoordeeld dat de pensioenrechten in de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap vallen en dat deze verdeeld moeten worden. Vervolgens is bepaald dat de man na ingang van het ouderdomspensioen aan de vrouw moet betalen een bedrag van Afl. 4.986,42 per jaar. De vrouw stelt in haar pleitnota in hoger beroep dat het genoemde bedrag een vergissing is. Zij wil, onder verwijzing naar de brief van APFA van 1 november 2019, correctie daarvan. Het juiste bedrag is volgens haar Afl. 9.972,84.

In de brief van APNA is het bedrag van Afl. 9.972,84 de uitkomst van een berekening waarbij de contante waarde van het ouderdomspensioen en het nabestaandenpensioen door twee is gedeeld. De eerste rechter heeft de uitkomst van de berekening opnieuw door twee gedeeld. Dit komt het Hof onjuist voor. Partijen kunnen zich hierover uitlaten.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba
Datum uitspraak: 01-07-2025
ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2025:185
Zaaknummer: AUA2023H000
Rechters: G.C.C. Lewin, W.P.M. ter Berg en M.A. Loth
Advocaten: P.M.E. Mohamed en E.A.Th. Kuster
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontbindingsverzoek afgewezen wegens opzegverbod; tegenverzoek loon en pensioencompensatie toegewezen

Het opzegverbod tijdens ziekte staat aan ontbinding van de arbeidsovereenkomst in de weg. Het ontbindingsverzoek van werkgeefster wordt daarom afgewezen. Tegenover de bevindingen van de bedrijfsarts lag een nadere toelichting op de weg van werkgeefster waarom er volgens haar toch geen verband is tussen de omstandigheden die zij ten grondslag legt aan het ontbindingsverzoek en de arbeidsongeschiktheid van werkneemster. Die nadere, toereikende toelichting heeft zij niet gegeven. Zij stelt daarom onvoldoende dat op dit onderdeel afwijking op het opzegverbod op zijn plaats is. Werkneemster heeft op grond van artikel 13 van de arbeidsovereenkomst recht op een pensioencompensatie van 5,7%. Er is niet gebleken dat werkgeefster die pensioencompensatie heeft betaald. Die pensioencompensatie is niet in de overgelegde loonstroken vermeld. Werkgeefster dient die dus nog te betalen. Dat geldt ook voor meeruren.

Werkneemster is per 1 juli 2022 in dienst getreden bij werkgeefster. Werkgeefster exploiteert een onderneming die bijlessen en huiswerkbegeleiding biedt. Werkneemster is bestuurder van de voormalig aandeelhouder van werkgeefster. Op 26 januari 2024 heeft werkneemster zich ziek gemeld. Zij is vanaf dat moment minder gaan werken voor werkgeefster. In maart 2024 is zij volledig uitgevallen. Bij brief van 16 december 2024 heeft de gemachtigde van werkgeefster aan werkneemster gemeld dat werkgeefster het dienstverband wilde beëindigen vanwege het wijzigen van haar urenaantal in de salarisadministratie door werkneemster, het vervalsen van het addendum, het creëren van een onveilige situatie voor twee andere werknemers en het aan hen geven van waarschuwingen. Werkgeefster heeft werkneemster aangeboden om het dienstverband met wederzijds goedvinden te beëindigen, wat

werkneemster heeft geweigerd. Werkgeefster verzoekt de arbeidsovereenkomst te ontbinden op de h- en/of de i-grond.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Werkneemster heeft zich ziek gemeld op 26 januari 2024, dus voordat het ontbindingsverzoek door de kantonrechter is ontvangen. Zij is op dit moment nog steeds arbeidsongeschikt vanwege ziekte. Hierdoor geldt het opzegverbod tijdens ziekte. Werkgeefster stelt dat haar ontbindingsverzoek toch kan worden ingewilligd, omdat het geen verband houdt met de ziekte/arbeidsongeschiktheid van werkneemster. De kantonrechter overweegt dat aangezien werkgeefster het ontbindingsverzoek doet en zij zich daarbij beroept op de afwijking van de hoofdregel, op haar de last rust om daarvoor voldoende te stellen en zo nodig te bewijzen. Werkgeefster slaagt daar niet in vanwege het navolgende. Werkgeefster heeft alle ontslaggronden voor het ontbindingsverzoek gebaseerd op dezelfde omstandigheden, namelijk: (a) het wijzigen van het urenaantal in de salarisadministratie door werkneemster, (b) het vervalsen van een addendum, (c) het creëren van een onveilig situatie voor twee andere werknemers en (d) het hen ten onrechte waarschuwingen geven. In het oudste (overgelegde) verslag van de bedrijfsarts van 23 juli 2024 heeft de bedrijfsarts vermeld dat werkneemster veel last heeft van verschijnselen van de luchtwegen die hebben geleid tot energetische beperkingen. Aannemelijk is dat de energetische beperkingen een negatief effect hebben gehad op de communicatie, waardoor de onenigheid met andere werknemers heeft kunnen ontstaan en de discussie over (het wijzigen van) het urenaantal van werkneemster kon voortduren en later over de beweerdelijke vervalsing van het addendum. Volgens de bedrijfsarts zijn er immers beperkingen op het sociaal vlak voor werkneemster; prikkels op kantoor zijn te veel en er zijn problemen met gesprekken voeren en aandacht vasthouden. Verder constateert de bedrijfsarts dat door tegenslagen vanwege de energetische beperkingen de omgang met conflicten en het uiten van gevoelens beperkt is. Naar het oordeel van de kantonrechter wijst dat wel degelijk op verband tussen de omstandigheden voor het verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst en de arbeidsongeschiktheid van werkneemster. Ten aanzien van de discussie over het urenaantal overweegt de kantonrechter dat werkgeefster niet wordt gevolgd in haar stelling dat werkneemster het addendum heeft vervalst. Werkgeefster stelt daarvoor dat dit blijkt uit de metadata van het als pdf-bestand toegezonden addendum. Werkneemster heeft dat gemotiveerd betwist. Zij heeft toegelicht dat de metadata er slechts inzicht in geven wanneer het pdf-bestand is aangemaakt, maar dat het niets zegt over de datum dat het addendum is opgemaakt en ondertekend. Gelet op die gemotiveerde betwisting was een redengevende reactie van werkgeefster op zijn plaats geweest. Werkgeefster heeft daarop niet gereageerd. Zij heeft haar stelling over het vervalsen van het addendum onvoldoende gehandhaafd, zodat dat wordt gepasseerd. Het ontbindingsverzoek wordt afgewezen. Het tegenverzoek van werkneemster over looncompensatie wordt grotendeels toegewezen. Zij heeft op grond van artikel 13 van de

arbeidsovereenkomst recht op een pensioencompensatie van 5,7%. Er is niet gebleken dat werkgeefster die pensioencompensatie heeft betaald. Die pensioencompensatie is niet in de overgelegde loonstroken vermeld. Werkgeefster dient die dus nog te betalen. Dat geldt ook voor meeruren.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant
Datum uitspraak: 11-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:4558
Zaaknummer: 11609373 AZ VERZ 25-16 (E)
Rechters: mr. Luijks
Advocaten: A.A. Slager en J.C. Brökling
Wetsartikelen: 7:670 BW en 7:671b lid 9 onder a BW

RECHTSPRAAK

Financiële afwikkeling huwelijksgemeenschap, inclusief pensioen

Verdeling huwelijksgemeenschap (enkele jaren) na echtscheiding. Partijen twisten over de financiële afwikkeling van hun huwelijksgemeenschap. Het in de vennootschap aanwezige dan wel veronderstelde saldo in de vennootschap inzake de pensioenaanspraken moet worden vereffend dan wel moet worden betrokken in de uiteindelijke verdeling van de ontbonden gemeenschap. Dit is een aanspraak die de vrouw op grond van de Wet verevening pensioenrechten heeft. De man heeft dit ook niet weersproken. De vrouw heeft niet toegelicht welk belang zij erbij heeft dat de rechtbank dit nog een keer in een vonnis vastlegt.

Partijen zijn op [datum] 1982 getrouwd in gemeenschap van goederen. De vrouw heeft deze rechtbank bij verzoekschrift van 6 oktober 2020 verzocht het huwelijk te ontbinden. Bij beschikking van 28 januari 2021 heeft de rechtbank de echtscheiding tussen partijen uitgesproken. De beschikking is op 30 juli 2021 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. De peildatum voor de samenstelling van de gemeenschap is 6 oktober 2020 (hierna: de peildatum).

Tot de huwelijksgemeenschap behoort een woning. Op de woning is een hypotheekrecht gevestigd in verband met een hypothecaire lening bij Florius Bank, van thans € 263.997,24. Ook tot de gemeenschap behoren de aandelen in de vennootschap [bedrijfsnaam 1] B.V. (hierna: de vennootschap). In augustus 2020 is de man uit de woning vertrokken. De vrouw woont sindsdien in de woning met de twee meerderjarige kinderen van partijen.

Partijen twisten over de financiële afwikkeling van hun huwelijksgemeenschap. Voor wat betreft pensioen overweegt de rechtbank als volgt. De vrouw gaat in haar processtukken ervan uit dat de vennootschap het pensioen waar zij recht op heeft niet zal kunnen uitbetalen. Daarom heeft ze gevorderd dat de man buiten bezwaar van de ontbonden gemeenschap aan

de vennootschap de waarde van de geactiveerde pensioenaanspraken ten tijde van de ontbinding van de gemeenschap vergoedt. Subsidiair heeft de vrouw gevorderd dat het saldo in de vennootschap inzake de pensioenaanspraken wordt verevend of in de verdeling wordt betrokken.

De man wil dat de rechtbank bepaalt dat de vrouw een overzicht van haar pensioen via mijnpensioenoverzicht.nl in het geding brengt.

De vrouw heeft een pensioenoverzicht van het APB, gedateerd 19 augustus 2024, in het geding gebracht. Blijkens dit pensioenoverzicht heeft de vrouw een ouderdomspensioen opgebouwd van € 15.909,98 bruto per jaar en had de man recht op een partnerpensioen van de helft hiervan, namelijk € 7.954,99 bruto per jaar. De man heeft een pensioenoverzicht, gedateerd 31 oktober 2020, van mijnpensioenoverzicht.nl in het geding gebracht. Blijkens dit pensioenoverzicht heeft de man de volgende pensioenen opgebouwd (alle bedragen zijn bruto per jaar): € 1.465 bij ING en € 3.839 bij ABN AMRO. Daarnaast heeft de man een pensioenoverzicht van de vennootschap in het geding gebracht. Blijkens dit pensioenoverzicht was het opgebouwde ouderdomspensioen bij de vennootschap, op 31 december 2020 € 10.930, waarvoor een doelvermogen nodig was van € 150.476 op de pensioendatum. De rechtbank stelt vast dat de man in totaal een pensioen van € 15.694 bruto per jaar heeft opgebouwd.

De rechtbank heeft overwogen dat de vennootschap op 1 januari 2025 een vordering op partijen heeft uit hoofde van de lening van € 138.537 en op 1 januari 2021 een vordering uit rekening-courant van € 41.944. Bij elkaar is dit een bedrag dat voldoende is voor de financiering van de pensioenaanspraken. De man heeft voorts gezegd dat de vennootschap geen activiteiten meer heeft en dat er discussie is met de belastingdienst. Op basis van deze informatie kan de rechtbank niet concluderen dat de vennootschap over onvoldoende middelen beschikt om het pensioen uit te keren. Dit betekent dat de vordering van de vrouw op dit punt zal worden afgewezen.

De vrouw heeft het overzicht van mijnpensioenoverzicht.nl inmiddels overgelegd, zodat de vordering van de man op dit punt kan worden afgewezen.

Dan resteert de vordering van de vrouw dat de rechtbank vaststelt dat het in de vennootschap aanwezige dan wel veronderstelde saldo in de vennootschap inzake de pensioenaanspraken moeten worden vereffend dan wel moeten worden betrokken in de uiteindelijke verdeling van de ontbonden gemeenschap. Dit is een aanspraak die de vrouw op grond van de wet verevening pensioenrechten heeft. De man heeft dit ook niet weersproken. De vrouw heeft niet toegelicht welk belang zij erbij heeft dat de rechtbank dit nog een keer in een vonnis vastlegt. Gelet op dit een en ander zal de vordering van de vrouw op dit punt dan ook worden

afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 16-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:12765
Zaaknummer: C/09/632282 / HA ZA 22-582
Rechters: A.C. Bordes
Advocaten: B. Fresco en M.E.M. Beijersbergen
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Rechtbank benoemt deskundige om vragen over pensioen na scheiding te beantwoorden

Pensioenkwestie na echtscheiding. Rechtbank benoemt deskundige om vragen over pensioen na scheiding te beantwoorden.

Pensioenkwestie na echtscheiding. De rechtbank heeft partijen op 5 juni 2025 bericht over haar voornemen om Van Woerden als deskundige te benoemen. De vrouw had deze deskundige voorgesteld nadat zij concludeerde, na de kostenopgave van de eerder gezamenlijk voorgestelde deskundige, dat zijn rapportage te duur zou worden. Gedaagde 1 c.s. hebben geen inhoudelijke bezwaren geuit tegen de benoeming van Van Woerden. De begroting en het uurtarief van Van Woerden komen aanzienlijk lager uit dan die van de eerder gezamenlijk voorgestelde deskundige. Van Woerden heeft de rechtbank per e-mail van 11 juni 2025 bericht dat hij bereid is te rapporteren volgens zijn kostenbegroting en dat er geen inhoudelijk overleg is geweest met de advocaat van de vrouw. De veronderstelling van gedaagde 1 c.s. dat dat overleg er wél zou zijn geweest is dus niet juist, zodat dat bezwaar van gedaagde 1 c.s. wordt gepasseerd. De rechtbank zal thans Van Woerden als deskundige benoemen.

De rechtbank draagt de deskundige op om, uiterlijk drie maanden na het schriftelijk bericht van de griffier over de betaling van het voorschot, een schriftelijk en ondertekend rapport in drievoud ter griffie van de rechtbank in te leveren, met een gespecificeerde declaratie. De rechtbank wijst de deskundige erop dat: uit het schriftelijk bericht moet blijken op welke stukken het oordeel van de deskundige is gebaseerd, de deskundige (eerst) een concept van het rapport aan partijen moet toezenden, opdat partijen de gelegenheid krijgen binnen vier weken daarover bij de deskundige opmerkingen te maken en verzoeken te doen, en dat de deskundige in het definitieve rapport de door partijen gemaakte opmerkingen en verzoeken en de reactie van de deskundige daarop moet vermelden.

De rechtbank verwijst voor het overige naar de beslissingen in het tussenvonnis in deze zaak van 15 januari 2025, in het bijzonder naar het onder 5.53. overwogene: “De rechtbank is voornemens een zitting te bepalen nadat de deskundige zijn rapport heeft opgemaakt. De

bedoeling van de rechtbank is om op de zitting het rapport met de deskundige en partijen te bespreken en daarbij de mogelijkheid van een schikking nader te onderzoeken, op basis van de uitgangspunten van de deskundigenrapportage.", waaruit voortvloeit dat – vooralsnog – het uitgangspunt is dat de zaak niet zal worden verwezen naar de rol voor het nemen over en weer van een conclusie na deskundigenbericht. De rechtbank houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam
Datum uitspraak: 02-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:7976
Zaaknummer: C/10/661453 / HA ZA 23-573
Rechters: M. de Geus
Advocaten: H.M.J. van den Hurk en C.N.M. Schep
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ex-werknemer gebonden aan vrijstelling met formele rechtskracht: geen recht op aanpassing hoogte pensioen bedrijfstakpensioenfonds

Werkgever valt onder de verplichtstelling van de Stichting Pensioenfonds Openbare Bibliotheken (POB). Hij is tot 1 januari 2022 vrijgesteld van verplichte deelname omdat het POB geoordeeld heeft dat de door gedaagde sub 1 aangeboden pensioenregeling gelijkwaardig kan worden geacht aan de regeling van POB. Werkgever heeft ten behoeve van eiser een koopsom betaald aan Nationale Nederlanden (NN) om uitvoering te geven aan het gelijkwaardig maken van de pensioenregeling. Volgens ex-werknemer is de pensioenregeling echter niet gelijkwaardig, omdat hij nu veel minder pensioen krijgt dan dat hij bij POB zou hebben ontvangen. De kantonrechter wijst die vordering af. Het vrijstellingsbesluit heeft formele rechtskracht. De vorderingen tot schadevergoeding worden afgewezen.

Werkgever valt onder de verplichtstelling van de Stichting Pensioenfonds Openbare Bibliotheken (POB). Hij is tot 1 januari 2022 vrijgesteld van verplichte deelname omdat het POB geoordeeld heeft dat de door gedaagde sub 1 aangeboden pensioenregeling gelijkwaardig kan worden geacht aan de regeling van POB. Werkgever heeft ten behoeve van eiser een koopsom betaald aan Nationale Nederlanden (NN) om uitvoering te geven aan het gelijkwaardig maken van de pensioenregeling. Volgens ex-werknemer is de pensioenregeling echter niet gelijkwaardig, omdat hij nu veel minder pensioen krijgt dan dat hij bij POB zou hebben ontvangen.

Het vrijstellingsbesluit is volgens de wettelijke regels bekendgemaakt aan gedaagde sub 1. Eiser is door gedaagde sub 1 wel in kennis gesteld, maar heeft in eerste instantie niet de tekst

van het besluit ontvangen. Later wel, maar ook na ontvangst daarvan heeft eiser geen, en dus ook niet tijdig, bezwaar gemaakt. Dat betekent dat het besluit formele rechtskracht heeft gekregen en eiser tegen dat besluit zelf niet meer op kan komen. Er heeft immers een met waarborgen omklede rechtsgang opengestaan waarvan hij geen gebruik heeft gemaakt. De civiele rechter mag er dan niet meer over oordelen.

De voorwaarde die in het vrijstellingsbesluit staat, moet niet worden gelezen als een opdracht aan gedaagde sub 1, maar aan een *vaststelling* van POB dat zij dit heeft getoetst en dat is gebleken dat gedaagde sub 1 daaraan heeft voldaan, waarna het vrijstellingsbesluit is genomen. POB en gedaagde sub 1 hebben daarbij gebruikgemaakt van de ruimte die de wet hen in dat kader biedt. Inmiddels is gebleken dat de keuzes die toen gemaakt zijn, zeer nadelig voor eiser hebben uitgepakt. Het is denkbaar dat die keuzes, indien bezwaar zou zijn gemaakt, hadden moeten worden gewijzigd. Dat bezwaar is echter niet gemaakt op het moment dat het kon, en nu is het – zoals hiervoor toegelicht – daarvoor te laat.

Eiser vordert naast de hiervoor besproken schadepost ook een aanvullende materiële schadevergoeding, nader op te maken bij staat. Die schade bestaat volgens eiser uit verschillende componenten. In de eerste plaats stelt hij dat de ingangsdatum van zijn pensioen later heeft plaatsgevonden dan wanneer hij onder de regeling van POB zou hebben gevallen. In de tweede plaats ontvangt hij een lager pensioen omdat, *als* na deze procedure alsnog een koopsom wordt gestort het pensioen nog steeds (over een zekere periode) lager is dan wanneer hij bij POB zou zijn aangemeld. Ten derde heeft tussen het moment waarop gedaagde sub 1 de te storten koopsom had moeten berekenen en de daadwerkelijke berekening een maand tijdsverloop gezeten. Die latere storting heeft geleid tot rentederving. Dat de schade bij staat moet worden vastgesteld is gelegen in de aanname aan de kant van eiser dat gedaagde sub 1 zal worden veroordeeld tot betaling van een aanvullende koopsom en dat daarmee rekening moet worden gehouden.

De eerste post heeft, zo hebben gedaagde sub 1 en gedaagde sub 2 aangevoerd, te maken met een fiscale keuze van eiser zelf. Om te voorkomen dat twee uitkeringen samen vielen en dit mogelijk tot een hoger belastingtarief zou leiden heeft hij er zelf voor gekozen zijn pensioen later in te laten gaan. Los van de vraag naar de grondslag van dit deel van de schadevergoeding blijft ook in het midden waar de schade dan uit zou bestaan. Eiser heeft deze keuze immers gemaakt om de schade uit de samenloop te voorkomen. De kantonrechter overweegt dat gedaagde sub 1 en gedaagde sub 2 deze schade gemotiveerd hebben betwist. Gelet op de inhoud van dit verweer had het op de weg van eiser gelegen dit onderdeel verder te onderbouwen. Nu hij dat niet gedaan heeft slaagt het verweer en moet de vordering worden afgewezen.

De tweede post houdt verband met de in het kader van deze procedure gevorderde koopsom. Nu die vordering wordt afgewezen bestaat ook geen grondslag voor een aanvullende schadevergoeding die daarmee verband zou houden en moet ook deze post worden afgewezen.

Met betrekking tot de derde post is gedurende deze procedure een betaling gedaan door gedaagde sub 1. Gedaagde sub 1 heeft erkend dat tussen het berekeningsmoment van de aanvullende koopsom en het moment van de feitelijke betaling te veel tijd zat en heeft erkend daarvoor aansprakelijk te zijn. Het gaat volgens gedaagde sub 1 om 3% over een bedrag van € 230.678,75 vanaf 17 juli 2023. Gedaagde sub 1 heeft bij conclusie van dupliek een betalingsbewijs overgelegd van een betaling van een bedrag van € 763,38 op 12 augustus 2024 op de derdengeldrekening van de advocaat van eiser. Eiser heeft de betaling geaccepteerd en geen argumenten aangevoerd over de (on)juistheid van het bedrag, zodat de kantonrechter aanneemt dat hierbij de gestelde schade met betrekking tot dit onderdeel van de vordering is gecompenseerd. Dat bedrag zal daarom niet meer (hoeven te) worden toegewezen.

Eiser vordert € 10.000 aan immateriële schadevergoeding. De kantonrechter stelt voorop dat naar Nederlands recht de lat voor toekenning van een immateriële schadevergoeding heel hoog ligt. De werkwijze van gedaagde sub 1/gedaagde sub 2 verdient zeker niet de schoonheidsprijs. Er zijn fouten gemaakt die met een zorgvuldiger opstelling hadden kunnen worden voorkomen. Voor een immateriële schadevergoeding op de voet van artikel 6:106 BW is echter meer nodig dan de fouten die de kantonrechter in deze zaak heeft aangetroffen. Dat eiser heeft geleden onder de vele procedures die hij heeft moeten voeren om zijn rechten helder te krijgen neemt de kantonrechter aan. Maar het (laten) voeren van procedures is op zich geen omstandigheid die gedaagde sub 1 of gedaagde sub 2 zonder meer kan worden verweten. Dat gedaagde sub 1 of gedaagde sub 2 doelbewust heeft gehandeld om eisers pensioenaanspraken te frustreren, zoals eiser stelt, is naar het oordeel van de kantonrechter niet gebleken. Gedaagde sub 1 kan enorme slordigheid worden verweten, maar de lat voor immateriële schadevergoeding wordt niet gehaald en die vordering wordt daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 16-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:3432
Zaaknummer: 10987970
Rechters: A.R. Creutzberg
Advocaten: M.H. van Daal en J.W. de Bruin
Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever schendt zorgplicht en goed werkgeverschap en moet passende indexatievoorziening treffen

Geschil tussen partijen gaat in de kern over indexatie ná uitdiensttreding. De rechter oordeelt dat niet is afgesproken dat de indexatieregeling na uitdiensttreding zoals die bij pensioenfonds was vormgegeven, in exacte vorm moest worden voortgezet bij Delta Lloyd. De primaire vorderingen van eiser, die – kort gezegd –- allemaal zijn gebaseerd op een veroordeling van Jabil tot financiering van de indexaties die het pensioenfonds vanaf 2013 heeft doorgevoerd, moeten worden afgewezen. De kantonrechter oordeelt dat Jabil wegens schending van goed werkgeverschap en zorgplicht gehouden is een schadevergoeding aan eiser te voldoen bestaande uit het treffen van een passende voorziening voor eiser, die het hem ontnomen indexatieperspectief compenseert, waarbij aansluiting dient te worden gezocht bij artikel 13 van de Delta Lloyd Pensioenregeling 2003.

Het geschil tussen partijen gaat in de kern over indexatie ná uitdiensttreding. Eiser voert als grondslag van zijn vorderingen aan dat Jabil, zijn voormalig werkgever, veroordeeld moet worden om zijn pensioenaanspraken zoals momenteel neergelegd bij NN (als rechtsopvolger van Delta Lloyd), vanaf 2013 te verhogen met toeslagen, conform het indexatiebeleid zoals gehanteerd door PPF en in overeenstemming met de door PPF vanaf 2013 tot heden toegekende toeslagen, inclusief nog toekomstige door PPF toe te kennen toeslagen.

Subsidiair vordert eiser dat Jabil veroordeeld wordt vanaf 2013 uitvoering te blijven geven aan een toeslagregeling, zoals door de kantonrechter nader te definiëren als een redelijke toeslagverlening in casu, dan wel meer subsidiair een schadevergoeding ter compensatie van de pensioenschade die eiser leidt als gevolg van het handelen van Jabil. Dit op grond van artikel 7:663 BW en de expliciete toezegging van Jabil dat eiser de pensioenregeling behield die op het moment van overgang op hem van toepassing was. Eiser baseert deze vorderingen

mede op arresten van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch van 19 januari 2021 (ECLI:NL:GHSHE:2021:81) en van de Hoge Raad van 1 juli 2022 (ECLI:NL:HR:2022:985) in een kwestie van twee voormalig collega's van hem, waarbij is geoordeeld dat Jabil gehouden is de toeslagtoekenningen van PPF te volgen en toe te kennen.

Eiser baseert zijn primaire vorderingen mede op het arrest van het Hof 's-Hertogenbosch van 19 januari 2021 (ECLI:NL:GHSHE:2021:81) in een kwestie van twee voormalige collega's van hem, waarin is geoordeeld dat Jabil gehouden is de toeslagtoekenningen van PPF te volgen en toe te kennen. De kantonrechter vindt deze arresten echter niet vergelijkbaar met de situatie van eiser. Anders dan eiser hebben deze voormalige collega's met Jabil een nieuwe arbeidsovereenkomst gesloten, met daarin een aanvullende afspraak op het gebied van pensioen.

Jabil heeft met eiser niet afgesproken dat het toeslagbeleid dat bij PPF gold ten tijde van de overgang exact (een-op-een) zou worden overgenomen en voortgezet (ingekocht) bij Delta Lloyd. Er werd ook niet afgesproken dat de indexatieregeling na uitdiensttreding zoals die bij PPF was vormgegeven, in exacte vorm moest worden voortgezet bij Delta Lloyd, zoals door Jabil onweersproken is aangevoerd. De primaire vorderingen van eiser, die – kort gezegd – allemaal zijn gebaseerd op een veroordeling van Jabil tot financiering van de indexaties die PPF vanaf 2013 heeft doorgevoerd, moeten worden afgewezen. Hiervoor bestaat, zoals Jabil ook voldoende onderbouwd heeft aangevoerd, geen wettelijke grondslag (op grond van artikel 7:663 BW) en geen juridische grondslag (op grond van het arrest van het Hof 's-Hertogenbosch van 19 januari 2021, ECLI:NL:GHSHE:2021:81) noch anderszins.

Subsidiair vordert eiser dat de kantonrechter oordeelt dat Jabil gehouden is de primaire vorderingen te voldoen, maar dan gebaseerd op een door de kantonrechter nader te bepalen toeslagverplichting. Nu de primaire vorderingen niet toewijsbaar zijn, heeft dit tot gevolg dat de subsidiaire vordering evenmin toewijsbaar is, want de subsidiaire vordering onder 6, is een verlengstuk van de primaire vorderingen.

Aanvullend overweegt de kantonrechter dat voor Philips ten tijde van de overname door Jabil geen verplichting jegens haar PCMS werknemers bestond om opgebouwde pensioenaanspraken na uitdiensttreding en/of pensionering te indexeren en daarom diende dat ook niet door Jabil in de Delta Lloyd Pensioenregeling te worden gewaarborgd. Door Jabil diende enkel een pensioenregeling te worden uitgevoerd die wat betreft pensioenopbouw gelijk en/of gelijkwaardig zou zijn aan de Philips Pensioenregeling. Deze gelijkwaardigheid ziet niet op indexatie na uitdiensttreding en daarom kan Jabil niet gehouden worden om toeslagen toe te kennen conform de door PPF toegekende indexaties vanaf 2013.

De meer subsidiaire vordering dat Jabil gehouden is een door de kantonrechter in redelijkheid te bepalen schadevergoeding aan eiser te voldoen, is toewijsbaar. Als redelijke te bepalen schadevergoeding zal de kantonrechter Jabil veroordelen tot het treffen van een passende voorziening voor eiser die zijn ontnomen indexatieperspectief compenseert. Daarbij dient aansluiting te worden gezocht bij artikel 13 van de Delta Lloyd Pensioenregeling 200326 (en dus niet bij de door PPF toegekende indexaties vanaf 2013).

Het beroep van eiser tijdens de mondelinge behandeling op nawerkend goed werkgeverschap, kan worden gebaseerd op de kern van de heersende (John Crane) jurisprudentie, namelijk dat een (voormalig) werkgever voor (opgebouwde) pensioenaanspraken van (gewezen) werknemers, een zekere verantwoordelijkheid heeft (behouden). Jabil heeft dus een zekere verplichting om ervoor te zorgen dat het indexatieperspectief van eiser niet te veel verslechtert. Jabil miskent met haar stelling 'dat het vervallen van de overrenteregeling onverlet laat dat Jabil haar afspraken en verplichtingen jegens eiser (ruimschoots) is nagekomen' (omdat eiser al een hogere pensioenaanspraak kreeg bij de omzetting van zijn pensioenaanspraken naar de Delta Lloyd Pensioenregeling die volledig zijn gegarandeerd, waar bovenop een extra verhoging voor indexatie werd meegegeven), de omstandigheid dat zij eiser elke mogelijkheid van indexering in de toekomst heeft onthouden, omdat zij per 1 april 2013 is gestopt met de toeslagregeling (omdat de overrenteregeling is beëindigd en Jabil geen bijstortingen meer doet). De indexatievoorwaarde werkt door in de tijd, de zorgplicht van Jabil en de nawerkende norm van goed werkgeverschap ook. Dit betekent in het geval van eiser dat dus niet alleen de redelijkheid van het opnemen van de indexatievoorwaarde in de uitvoeringsovereenkomst ter beoordeling voorligt, maar ook de vraag of het stoppen van de indexatieregeling (vanwege het beëindigen van de overrenteregeling) in het licht van alle omstandigheden redelijk is. De kantonrechter komt tot de conclusie dat Jabil zich niet als goed werkgever heeft gedragen, omdat zij geen passende voorzieningen voor eiser heeft getroffen.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant
Datum uitspraak: 17-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:4581
Zaaknummer: 10741699 CV EXPL 23-6058
Rechters: M.F.M.T. Franke
Advocaten: J.T. Gommer en R.F. van der Ham
Wetsartikelen: 7:663 BW

RECHTSPRAAK

Verzet tegen dwangbevel deels gegrond

Pensioenfonds Vervoer heeft een dwangbevel uitgevaardigd. De werkgever verzet zich daartegen. Er is geen melding van betalingsonmacht gedaan. De rechtbank verklaart het verzet tegen het dwangbevel deels gegrond en voor het overige ongegrond.

Eiser was van 1 juli 2021 tot en met 2 maart 2022 (middelijk) [functie] van de bv Deze bv had als activiteit 'goederenvervoer over de weg' en viel daarom onder de werkingssfeer van het Pensioenfonds. De bv is op 3 maart 2025 ontbonden door middel van turboliquidatie.

Het Pensioenfonds heeft een dwangbevel d.d. 10 december 2024 (hierna: het dwangbevel) betekend aan eiser, waarbij bevel is gedaan tot betaling van achterstallige pensioenpremies. Het dwangbevel is op 17 december 2024 aan eiser betekend.

Eiser is tijdig in verzet gekomen tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel. Op grond van artikel 23 lid 1 Wet Bpf 2000 is iedere [functie] hoofdelijk aansprakelijk voor de betaling van verschuldigde premies. Indien een werkgever de premie niet kan voldoen, dient daarvan onverwijld mededeling aan het Pensioenfonds te worden gedaan (lid 2). Als een dergelijke mededeling is gedaan, is de [functie] (slechts) aansprakelijk als het niet betalen van premies het gevolg is van kennelijk onbehoorlijk bestuur in de periode van 3 jaar voorafgaand aan de mededeling (lid 3). Als er geen of geen juiste melding betalingsonmacht is gedaan, geldt de aanname dat de niet-betaling aan de [functie] te wijten is. De [functie] mag dat vermoeden slechts weerleggen als hij aannemelijk maakt dat de non-betaling niet aan hem te wijten is (lid 4).

Het Pensioenfonds heeft de aansprakelijkheid van eiser gebaseerd op het niet melden van de betalingsonmacht door de bv. Dat een dergelijke melding niet is gedaan, wordt niet betwist.

Anders dan eiser lijkt te betogen, is de verplichting tot het melden van betalingsonmacht niet komen te vervallen met zijn uittreden als [functie] van de bv, zolang het gaat om premiefacturen die betrekking hebben op de periode dat eiser nog wel [functie] was. Het had op de weg van eiser gelegen hierover afspraken te maken met de nieuwe [functie]. Daarnaast

geldt dat als inderdaad sprake was van betalingsonmacht bij de bv, eiser in ieder geval in deze procedure had moeten toelichten waaruit de onmacht bestond. Dat heeft hij niet gedaan. Dit geldt temeer nu de gemachtigde van eiser ter zitting heeft verklaard dat eiser op 2 maart 2022 als [functie] is uitgetreden omdat hij op die datum de aandelen van de bv heeft verkocht. Dat geeft de indruk dat de vennootschap op dat moment (nog) financieel gezond was.

Eiser heeft verder betoogd dat hij helemaal geen melding van betalingsonmacht had kunnen doen, omdat hij niet bekend was met de facturen of de correspondentie vanuit het Pensioenfonds. In dit kader heeft het Pensioenfonds toegelicht dat zij werkt met een werkgeversportaal. Aan de bv is een brief gestuurd met de inloggegevens van het portaal. De bv heeft in het portaal aangegeven dat zij de premienota's zowel in het portaal als op het e-mailadres [e-mailadres] wenst te ontvangen. Het Pensioenfonds heeft daarom de facturen zowel in het portaal, als op het opgegeven e-mailadres verzonden, zodat zij ervan uit mocht gaan dat de bv deze ook heeft ontvangen. Voor zover de facturen aan de bv zijn gezonden na het uittreden van eiser als [functie] had het net zoals hiervoor overwogen op de weg van eiser gelegen om hierover afspraken te maken met de nieuwe [functie]. Uit het dwangbevel blijkt echter dat de factuurdata van de laatste facturen dateren van vóór uittreding van eiser.

Eiser heeft ten slotte nog aangevoerd dat de premienota's inhoudelijk niet kloppen, omdat de bv toen eiser [functie] was helemaal geen personeel in dienst had. Tegenover de stelling van het Pensioenfonds dat de premienota's zijn opgelegd naar aanleiding van de door de bv in het werkgeversportaal ingevoerde gegevens en de door haar overgelegde premiespecificatie met de gegevens van de betreffende werkgevers, is deze blote betwisting onvoldoende. Eiser had op zijn minst een verklaring moeten geven hoe deze gegevens in het portaal gekomen zijn en wie de daarin genoemde mensen dan waren. Nu hij dat niet heeft gedaan, faalt dit verweer.

Partijen zijn het wel erover eens dat eiser niet gehouden is tot betaling van de op het dwangbevel genoemde facturen [factuurnummer 7] en [factuurnummer 8], omdat hij op de factuurdatum van die facturen nog geen [functie] was. Eiser heeft in dit verband aangevoerd dat het dwangbevel daarom nietig is en volledig buiten werking gesteld moet worden, omdat het bedrag van het gevorderde niet klopt. Eiser wordt in dit standpunt niet gevolgd. Onbetwist is dat het dwangbevel voldoet aan de wettelijke vereisten van artikel 21 Wet Bpf 2000. Eiser komt alleen op inhoudelijke gronden in verzet tegen het dwangbevel, welk verzet deels slaagt. Dit brengt mee dat het verzet gegrond zal worden verklaard voor zover dit betrekking heeft op pensioenpremies die het bedrag van € 9.422,84 overstijgen. Voor het overige heeft het Pensioenfonds het dwangbevel voor zover dit betrekking heeft op pensioenpremies tot het bedrag van € 9.422,84 op juiste gronden uitgevaardigd en het verzet daartegen zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Gelet op het feit dat het dwangbevel een onjuist bedrag aan hoofdsom bevat, zijn ook de wettelijke rente en buitengerechtelijke kosten in het dwangbevel te hoog berekend. De buitengerechtelijke incassokosten bedragen bij een hoofdsom van € 9.422,84 een bedrag van € 1.023,83 inclusief btw. De wettelijke rente is vanaf 6 december 2024 over € 9.422,84 verschuldigd. Het verzet is ook in zoverre gegrond.

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 18-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:5296
Zaaknummer: 11501278 \ CV EXPL 25-1845
Rechters: L. van Berkum
Advocaten: B. Coskun en B. Schröder
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen partnerpensioen; geen verboden onderscheid burgerlijke staat of seksuele gerichtheid

Nabestaandenpensioen alleen voor gehuwden maakt geen indirect verboden onderscheid naar seksuele gerichtheid (homoseksualiteit) wegens onmogelijkheid tot geregistreerd partnerschap voor 1998.

Werknemer is in 1969 in dienst getreden van Shell Nederland en deelnemer (fondslid) geworden van (de voorganger van) Stichting Shell Pensioenfonds (SSPF). Sinds 1988 heeft werknemer een relatie met eiser. In 1994 is werknemer met vervroegd pensioen gegaan. Hij kreeg een 'ongehuwdentoeslag' op dat pensioen. Volgens het pensioenreglement ten tijde van pensionering gold er een weduwepensioen. Onder 'weduwe' werd enkel verstaan 'de echtgenote van, mits het huwelijk voor het bereiken van de 65-jarige leeftijd van het fondslid was gesloten'. In latere pensioenreglementen (die niet van toepassing waren op werknemer) is het partnerbegrip verruimd. In 2023 overlijdt werknemer en vraagt eiser partnerpensioen aan. Dit wordt geweigerd. Eiser vordert aanspraak op het partnerpensioen en stelt dat het destijds geldende reglement onderscheid maakt tussen gehuwden en ongehuwden hetgeen in strijd zou zijn met artikel 1 van de Grondwet en het IVBPR alsook artikel 21 Handvest van de grondrechten van de EU. Daarnaast maakt het reglement een indirect verboden onderscheid naar seksuele gerichtheid. Homoseksueel gerichte personen die samenleefden, werden immers zwaarder getroffen dan heteroseksueel gerichte personen die samenleefden, doordat eerstgenoemden voor 1 januari 1998 niet konden trouwen, terwijl laatstgenoemden dat wel konden en daardoor toegang hadden tot de partnerpensioenregeling. Tot besluit doet eiser een beroep op de hardheidsclausule.

De AWGB, in werking getreden op 1 september 1994, verbiedt onderscheid bij de arbeid op grond van (onder andere) seksuele (hetero- of homoseksuele) gerichtheid en burgerlijke staat. Artikel 5 lid 1 sub d (oud) AWGB verbood specifiek het maken van onderscheid bij arbeidsvoorwaarden. Lid 6 (oud) van hetzelfde artikel bevatte een uitzondering op dit verbod: het stond toe om bij pensioenvoorzieningen wel onderscheid te maken op grond van burgerlijke staat. Deze uitzondering gold vanaf de inwerkingtreding van de AWGB op 1 september 1994 tot de wijziging van de wet op 1 januari 2002. Het is op basis van deze

expliciete uitzondering in de AWGB dat niet gezegd kan worden dat het uitsluiten van eiser als ongehuwde van een pensioenvoorziening als partner van werknemer – zoals de artikelen 33 en 34 van Reglement III meebrengen – tot ten minste 1 januari 2002 ongeoorloofd was. Dit is nadien niet (wezenlijk) anders geworden. Sinds 1 januari 2002 bevat artikel 5 lid 6 AWGB namelijk nog altijd een uitzondering op het verbod van onderscheid naar burgerlijke staat, maar nu specifiek voor het nabestaandenpensioen. Deze bepaling is sindsdien inhoudelijk niet meer gewijzigd.

Om vast te stellen of daarvan sprake is, zal moeten worden onderzocht of als gevolg van het bepaalde in Reglement III medewerkers met een homoseksuele gerichtheid – die tot 1 januari 1998 niet in staat waren om een geregistreerd partnerschap aan te gaan – relatief zwaarder werden getroffen dan medewerkers met een heteroseksuele gerichtheid. In dit geval staat artikel 5 lid 6 AWGB echter in de weg aan een toets op indirect onderscheid naar homoseksuele gerichtheid. Deze bepaling heeft een ruime reikwijdte: een onderscheid in een pensioenregeling, dat zijn oorsprong vindt in de burgerlijke staat, is, ongeacht de oorzaak daarvan, niet verboden. Uit de wetsgeschiedenis van de AWGB – en later de wijziging van de Pensioen- en spaarfondsenwet (Psw) – blijkt dat de wetgever heeft benadrukt dat deze uitzondering een structurele, algemeen geldende uitzondering moet zijn. Het in deze zaak gestelde indirecte onderscheid op grond van homoseksuele gerichtheid komt in wezen neer op een onderscheid naar burgerlijke staat. Het onderscheid is namelijk uitsluitend gebaseerd op het feit dat eiser, als persoon met een homoseksuele gerichtheid, destijds – dus voor 1 januari 1998 – ongehuwd of geen geregistreerd partner was omdat hij niet met werknemer kon trouwen of een geregistreerd partnerschap kon aangaan. Tegen deze achtergrond staat de uitzondering in artikel 5 lid 6 AWGB in de weg aan een toetsing op indirect onderscheid naar homoseksuele gerichtheid in het geval van eiser.

Het beroep op de hardheidsclausule slaagt niet, omdat het niet (alsnog) toekennen van een partnerpensioen aan eiser niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het moge zo zijn dat de situatie van eiser tamelijk zeldzaam zal zijn, dat neemt niet weg dat toekenning van een partnerpensioen aan eiser in feite neerkomt op een categorale toekenning van partnerpensioen aan ongehuwde partners van gelijk geslacht die onder Reglement III vallen, terwijl deze groep – zoals hiervoor is overwogen – rechtmatig van de reikwijdte van de partnerpensioenregeling van Reglement III is uitgesloten. Daarbij komt dat als SSPF wel tot toekenning van een partnerpensioen aan eiser zou overgaan, dat juist zou leiden tot een onbillijke situatie. In dat geval zou SSPF namelijk feitelijk twee keer een vergelijkbare pensioenvoorziening toekennen. Werknemer heeft immers – omdat er op zijn pensioendatum geen partner bij SSPF bekend was – op basis van Reglement III tijdens zijn (vervroegde) pensionering een ongehuwdentoeslag toegekend gekregen bovenop zijn ouderdomspensioen,

zoals blijkt uit de brieven van 4 januari 1994 en 31 januari 2016. SSPF heeft onweersproken toegelicht dat deze ongehuwdentoeslag neerkomt op een uitruil van het opgebouwde partnerpensioen voor een hoger ouderdomspensioen bij het ontbreken van een partner, zoals dat sinds 2002 is geregeld in de (voorganger van de) Pensioenwet. Reeds om deze reden heeft SSPF kunnen besluiten om eiser niet alsnog partnerpensioen toe te kennen buiten Reglement III om. Dat eiser door de SVB voor de AOW gelijkgesteld is aan een echtgenoot, maakt dit niet anders. Aan die gelijkstelling kan namelijk geen aanspraak worden ontleend op partnerpensioen op basis van het pensioenreglement van SSPF. Dat geldt in dit geval temeer nu het partnerbegrip uit de AOW verschilt van dat in de pensioenreglementen van SSPF.

Instantie: Rechtbank Den Haag
Datum uitspraak: 25-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:13667
Zaaknummer: 11406746 RL EXPL 24-21977
Rechters: E.A.W. Schippers
Advocaten: D.J. Rijnbout, J.M. van Slooten en Y.S. Farzanh
Wetsartikelen: AWGB, Grondwet, IVBPR en Handvestgrondrechten EU

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst; mogelijkheid pensioenschade later aan te tonen

Ontbinding op tegenverzoek werknemer toegewezen. Er is geen ernstig verwijtbaar handelen van de werkgever. Daarom is er geen billijke vergoeding en transitievergoeding. Kantonrechter heeft intrekkingsmogelijkheid gegeven. Indien de ontbinding in stand blijft, heeft werknemer de mogelijkheid om door hem gestelde pensioenschade nader te onderbouwen.

Werknemer is per 19 november 2001 in dienst getreden bij werkgeefster in de functie van senior system engineer. In oktober 2024 heeft werkgeefster voor 51 boventallige werknemers een ontslagaanvraag ingediend. Ook werknemer is op 29 oktober 2024 over het verval van zijn arbeidsplaats geïnformeerd. Voor werknemer was zijn detachering bij een ander bedrijf van belang. Het UWV heeft ten aanzien van de ontslagaanvraag van werknemer gereageerd dat onvoldoende duidelijk was waarom de arbeidsplaats van werknemer diende te vervallen. Volgens het UWV heeft er geen herplaatsingsgesprek plaatsgevonden. Werknemer heeft, naar aanleiding van nieuwe gesprekken over een herplaatsing, aangegeven niet te zullen solliciteren op een vacature en vast te houden aan zijn detacheringsfunctie. Werkgeefster verzoekt de arbeidsovereenkomst te ontbinden, primair vanwege de a-grond. Werkgeefster heeft aan het verzoek ten grondslag gelegd – kort weergegeven – dat haar onderneming al jaren negatieve cijfers noteert. Ingrijpen in de bestaande onderneming werd daardoor voor haar noodzakelijk en heeft ertoe geleid de aan IGS gerelateerde activiteiten geheel te staken, terwijl de aan EGC gerelateerde activiteiten niet worden gestaakt, maar vanuit andere locaties worden ingevuld. Werkgeefster blijft na deze organisatorische veranderingen enkel als servicelocatie voortbestaan. Als gevolg van de doorgevoerde wijzigingen is de arbeidsplaats van werknemer komen te vervallen.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Hoewel werknemer betwist dat er sprake is van een voldoende bedrijfseconomische noodzaak die leidt tot voornoemde beslissingen van werkgeefster, is de kantonrechter indachtig de ondernemersvrijheid die werkgeefster toekomt,

van oordeel dat zij voldoende heeft toegelicht en onderbouwd hoe zij tot de uitgevoerde organisatiewijziging heeft kunnen komen. Ook zonder een verlieslatende situatie, die hier wel aan de orde is voor in ieder geval een onderdeel van de organisatie, mag een werkgever besluiten zijn organisatie doelmatiger in te richten, met als gevolg dat arbeidsplaatsen komen te vervallen. Werknemer betwist dat werkgeefster de afspiegeling juist heeft toegepast. Niet alleen heeft zij niet de juiste bedrijfsvestiging vastgesteld, maar ook heeft zij niet de juiste personen betrokken in de afspiegeling, aldus werknemer. De kantonrechter is van oordeel dat werkgeefster een zelfstandige bedrijfsvestiging is binnen de groep van Alfa Laval. De werknemers die voor ALA werkzaam zijn, zijn bij deze onderneming in dienst. Het Nederlandse ontslagrecht strekt zich niet uit tot buitenlandse vestigingen. Gelet op het gemotiveerde verweer van werknemer had het echter op de weg van werkgeefster gelegen een nadere toelichting te geven op de hiervoor geschetste onderdelen ten aanzien van de verschillende functies en 'job profiles' waarmee zij werkt. Dat heeft zij nagelaten. Hoewel werknemer het eens is met de omschrijving van zijn functie blijft het zonder nadere toelichting voor de kantonrechter niet mogelijk om bijvoorbeeld voor een andere werknemer, van wie werknemer stelt dat de inhoud van zijn werkzaamheden niet overeenkomt met die van hem, te controleren of hij werkzaam is in dezelfde uitwisselbare functie. Gelet op het voorgaande heeft werkgeefster dan ook onvoldoende onderbouwd dat de arbeidsplaats van werknemer noodzakelijkerwijs is komen te vervallen. Het ontbindingsverzoek op de g-grond wordt afgewezen. Hoewel begrijpelijk is dat de verhoudingen zijn verstoord, ligt het op de weg van partijen om een poging tot toenadering te doen, wat niet is gebeurd. Werknemer heeft zelf ook een ontbindingsverzoek ingediend. Dit verzoek wordt toegewezen. De kantonrechter is van oordeel dat werkgeefster niet ernstig verwijtbaar heeft gehandeld, zodat het verzoek van werknemer tot toekenning van een billijke vergoeding en een transitievergoeding wordt afgewezen. Werkgeefster wordt in de proceskosten veroordeeld.

Werknemer heeft vergoeding van zijn pensioenschade verzocht als onderdeel van de billijke vergoeding maar ook als zelfstandig nevenverzoek op grond van artikel 7:611 BW, 6:162 BW of een andere door de rechter ambtshalve aan te vullen rechtsgrond. Tijdens de mondelinge behandeling is met partijen besproken dat zij gelegenheid krijgen zich nader uit te laten op dit punt, omdat er tijdens de mondelinge behandeling onvoldoende tijd was om ook dit punt te bespreken.

De beoordeling en beslissing over de verzochte vergoeding voor pensioenschade zal worden aangehouden. Als werknemer zijn verzoek intrekt, heeft dat tot gevolg dat de arbeidsovereenkomst niet zal eindigen en is er geen grond om pensioenschade te vergoeden. Als werknemer zijn verzoek niet uiterlijk 7 augustus 2025 heeft ingetrokken, eindigt de arbeidsovereenkomst door zijn eigen ontbindingsverzoek. In dat geval krijgt werknemer de

tijd tot uiterlijk 4 september 2025 om toe te lichten op welke rechtsgrond hij meent pensioenschade te kunnen vorderen van werkgeefster, welke omvang die pensioenschade dan zou hebben en om (onder meer) stukken in het geding te brengen die verband houden met de nieuwe pensioenregeling die onlangs bij werkgeefster is ingevoerd. Werkgeefster mag daarna uiteraard reageren bij antwoordakte, waarna partijen nog akte van repliek en dupliek mogen nemen.

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 28-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6109
Zaaknummer: 11670389 \ HA VERZ 25-31
Rechters: W. van der Boon
Advocaten: C. Jacobs, mr. S.A. Poelman en R.K.A. Kop
Wetsartikelen: 7:671b lid 9, onder c, BW en 7:686a lid 7 BW

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst; mogelijkheid pensioenschade later aan te tonen

Ontbinding op tegenverzoek werknemer toegewezen. Er is geen ernstig verwijtbaar handelen van de werkgever. Daarom is er geen billijke vergoeding en transitievergoeding. Kantonrechter heeft intrekkingsmogelijkheid gegeven. Indien de ontbinding in stand blijft, heeft werknemer de mogelijkheid om door hem gestelde pensioenschade nader te onderbouwen.

Werknemer is per 17 november 2014 in dienst getreden bij Alfa Laval Nijmegen B.V. (hierna: ALN) in de functie van Senior Process System Engineer. In oktober 2024 heeft ALN voor 51 boventallige werknemers een ontslagaanvraag ingediend. Ook werknemer is op 29 oktober 2024 over het verval van zijn arbeidsplaats geïnformeerd. Werknemer heeft, naar aanleiding van een herplaatsingsgesprek, vragen gesteld over een andere functie. Nu onder meer het salaris van die functie lager lag dan het salaris van werknemer, heeft hij niet meer gesolliciteerd. Het UWV heeft geoordeeld dat sprake was van bedrijfseconomische redenen, maar dat er géén herplaatsingsgesprek heeft plaatsgevonden. ALN heeft werknemer daarom verzocht opnieuw over herplaatsingsmogelijkheden na te denken. Er heeft een herplaatsingsgesprek plaatsgevonden, maar werknemer heeft niet meer gesolliciteerd op de aangeboden vacature. ALN verzoekt de arbeidsovereenkomst te ontbinden, primair vanwege de a-grond en subsidiair vanwege de g-grond. ALN heeft aan het verzoek ten grondslag gelegd – kort weergegeven – dat haar onderneming al jaren negatieve cijfers noteert. Ingrijpen in de bestaande onderneming werd daardoor voor haar noodzakelijk en heeft ertoe geleid de aan IGS gerelateerde activiteiten geheel te staken, terwijl de aan EGC gerelateerde activiteiten niet worden gestaakt, maar vanuit andere locaties worden ingevuld. ALN blijft na deze organisatorische veranderingen enkel als servicelocatie voortbestaan. Als gevolg van de doorgevoerde wijzigingen is de arbeidsplaats van werknemer komen te vervallen. ALN stelt verder dat sinds de mededeling aan werknemer dat zijn arbeidsplaats zou vervallen, werknemer met de verwijtende vinger naar ALN wijst, zijn achterdocht de boventoon voert en hij zich vastbijt in zijn persoonlijke strijd, waardoor het onderlinge vertrouwen tot het nulpunt

is gedaald. ALN verzoekt om die reden in de onderhavige procedure, los van de boventalligheid van werknemer en in dit kader subsidiair, om ontbinding van de met werknemer gesloten arbeidsovereenkomst op grond van een ernstig en duurzaam verstoorde arbeidsrelatie.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Hoewel werknemer betwist dat sprake is van een voldoende bedrijfseconomische noodzaak die leidt tot voornoemde beslissingen van ALN, is de kantonrechter indachtig de ondernemersvrijheid die ALN toekomt, van oordeel dat ALN voldoende heeft toegelicht en onderbouwd hoe zij tot de uitgevoerde organisatiewijziging heeft kunnen komen. Ook zonder een verlieslatende situatie, die hier wel aan de orde is voor in ieder geval een onderdeel van de organisatie, mag een werkgever besluiten zijn organisatie doelmatiger in te richten, met als gevolg dat arbeidsplaatsen komen te vervallen. Werknemer betwist dat ALN de afspiegeling juist heeft toegepast. Niet alleen heeft zij niet de juiste bedrijfsvestiging vastgesteld, maar ook heeft zij niet de juiste personen betrokken in de afspiegeling, aldus werknemer. De kantonrechter is van oordeel dat ALN een zelfstandige bedrijfsvestiging is binnen de groep van Alfa Laval. De werknemers die voor ALA werkzaam zijn, zijn bij deze onderneming in dienst. Het Nederlandse ontslagrecht strekt zich niet uit tot buitenlandse vestigingen. Gelet op het gemotiveerde verweer van werknemer had het echter op de weg van ALN gelegen een nadere toelichting te geven op de hiervoor geschetste onderdelen ten aanzien van de verschillende functies en 'job profiles' waarmee zij werkt. Dat heeft zij nagelaten. Hoewel werknemer het eens is met de omschrijving van zijn functie blijft het zonder nadere toelichting voor de kantonrechter niet mogelijk om bijvoorbeeld voor een andere werknemer, waarvan werknemer stelt dat de inhoud van zijn werkzaamheden niet overeenkomt met die van hem, te controleren of hij werkzaam is in dezelfde uitwisselbare functie. Gelet op het voorgaande heeft ALN dan ook onvoldoende onderbouwd dat de arbeidsplaats van werknemer noodzakelijkerwijs is komen te vervallen. Het ontbindingsverzoek op de g-grond wordt afgewezen. Hoewel begrijpelijk is dat de verhoudingen zijn verstoord, ligt het op de weg van partijen om een poging tot toenadering te doen, wat niet is gebeurd. Werknemer heeft zelf ook een ontbindingsverzoek ingediend. Dit verzoek wordt toegewezen. De kantonrechter is van oordeel dat ALN niet ernstig verwijtbaar heeft gehandeld, waardoor het verzoek van werknemer tot toekenning van een billijke vergoeding en een transitievergoeding wordt afgewezen. ALN wordt in de proceskosten veroordeeld.

Werknemer heeft vergoeding van zijn pensioenschade verzocht als onderdeel van de billijke vergoeding maar ook als zelfstandig nevenverzoek op grond van artikel 7:611 BW, 6:162 BW of een andere door de rechter ambtshalve aan te vullen rechtsgrond. Tijdens de mondelinge behandeling is met partijen besproken dat zij gelegenheid krijgen zich nader uit te laten op dit

punt, omdat er tijdens de mondelinge behandeling onvoldoende tijd was om ook dit punt te bespreken.

De beoordeling en beslissing over de verzochte vergoeding voor pensioenschade zal worden aangehouden. Als werknemer zijn verzoek intrekt, heeft dat tot gevolg dat de arbeidsovereenkomst niet zal eindigen en is er geen grond om pensioenschade te vergoeden. Als werknemer zijn verzoek niet uiterlijk 7 augustus 2025 heeft ingetrokken, eindigt de arbeidsovereenkomst door zijn eigen ontbindingsverzoek. In dat geval krijgt werknemer de tijd tot uiterlijk 4 september 2025 om toe te lichten op welke rechtsgrond hij meent pensioenschade te kunnen vorderen van ALN, welke omvang die pensioenschade dan zou hebben en om (onder meer) stukken in het geding te brengen die verband houden met de nieuwe pensioenregeling die onlangs bij ALN is ingevoerd. ALN mag daarna uiteraard reageren bij antwoordakte, waarna partijen nog akte van repliek en dupliek mogen nemen.

Instantie: Rechtbank Gelderland
Datum uitspraak: 28-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:6110
Zaaknummer: 11671308
Rechters: W. van der Boon
Advocaten: mr. S.A. Poelman, C. Jacobs en R.K.A. Kop
Wetsartikelen: 7:699 BW, 7:671b BW en 7:686a lid 7 BW

RECHTSPRAAK

Werkgever veroordeeld tot ontslagvergoeding en afdracht pensioenpremies

In deze zaak verzoekt de werkneemster om toekenning van een gefixeerde schadevergoeding en transitievergoeding na ontslag op staande voet te hebben genomen wegens uitblijvende salarisbetaling. Daarnaast verzoekt zij betaling van achterstallig salaris, opgebouwde vakantiedagen en opgebouwde vakantietoeslag, de afgifte van loonstroken en de afdracht van pensioenpremies aan het pensioenfonds. De kantonrechter wijst de verzoeken grotendeels toe.

Verzoekster is sinds 23 augustus 2021 in dienst bij Taxi Vervoerscentrale als taxichauffeusse. Het loon bedraagt € 2.983,38 bruto per maand. De cao Zorgvervoer en Taxi is van toepassing op de arbeidsovereenkomst. Op 31 maart 2025 heeft verzoekster ontslag op staande voet genomen, omdat Taxi Vervoerscentrale meerdere maanden geen salaris heeft betaald.

Van Taxi Vervoerscentrale is geen verweer bekend. De verzoeken zullen daarom grotendeels worden toegewezen als is opgenomen onder ‘De beslissing’ als zijnde gegrond op de wet. Voor het gevorderde onder i. zal net als onder m. een termijn van vijf dagen na betekening van de beschikking worden opgenomen. Ten aanzien van enkele onderdelen wordt in het bijzonder nog het volgende overwogen.

De gevorderde gefixeerde schadevergoeding zal worden toegewezen. Verzoekster heeft namelijk onverwijld de arbeidsovereenkomst opgezegd omdat Taxi Vervoerscentrale door haar schuld een dringende reden heeft gegeven aan verzoekster. Taxi Vervoerscentrale heeft namelijk meerdere maanden geen loon betaald aan[verzoekster. De vergoeding is gelijk aan het bedrag van het loon over de opzegtermijn van één maand, te weten € 2.983,38. De gevorderde wettelijke rente over deze vergoeding wordt toegewezen, te rekenen vanaf de dag waarop de arbeidsovereenkomst is geëindigd.

Het verzoek om Taxi Vervoerscentrale te veroordelen tot betaling van een transitievergoeding wordt eveneens toegewezen. Het structureel niet of te laat betalen van het loon door Taxi

Vervoerscentrale kwalificeert als ernstig verwijtbaar handelen met als gevolg dat verzoekster terecht de arbeidsovereenkomst heeft opgezegd. Dat betekent dat de transitievergoeding verschuldigd is. Taxi Vervoerscentrale wordt veroordeeld tot betaling van de transitievergoeding, die € 3.875,04 bedraagt. De gevorderde wettelijke rente over de transitievergoeding wordt toegewezen, te rekenen vanaf een maand na de dag waarop de arbeidsovereenkomst is geëindigd.

De wettelijke verhoging van 50% zal worden toegewezen over het nog te betalen salaris over de maanden januari 2025 tot en met maart 2025. De gevorderde wettelijke verhoging over de transitievergoeding zal worden afgewezen, omdat de transitievergoeding niet kwalificeert als *in geld vastgesteld loon* ex artikel 7:625 BW.

Verzoekster vordert vergoeding van buitengerechtelijke incassokosten. De vordering moet worden beoordeeld op grond van artikel 6:96 BW en het Besluit vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten. Verzoekster heeft voldoende gesteld en onderbouwd dat buitengerechtelijke incassowerkzaamheden zijn verricht. Verzoekster heeft daarom recht op een vergoeding voor de kosten van die werkzaamheden. Het gevorderde bedrag van € 691,00 zal worden toegewezen. De gevorderde rente over de buitengerechtelijke incassokosten zal worden toegewezen.

De kantonrechter zal aan de afgifte door de Taxi vervoerscentrale van de netto/bruto specificaties en de afdracht van pensioenpremies een dwangsom verbinden. De kantonrechter veroordeelt Taxi Vervoerscentrale om binnen vijf dagen na de betekening van deze beschikking zorg te dragen voor afdracht van de niet afgedragen pensioenpremies over de periode van 1 juni 2024 tot en met 31 maart 2025 aan het desbetreffende pensioenfonds (pensioenfonds vervoer) onder gelijktijdige afgifte aan verzoekster van een bewijs van betaling, op straffe van een dwangsom van € 250 voor iedere dag dat Taxi Vervoerscentrale ter zake van de verstrekking van het bewijs van betaling aan verzoekster in gebreke zal blijven met een maximum van € 5.000.

De vordering tot afdracht van de pensioenpremies zal worden toegewezen tot en met het einde van de arbeidsovereenkomst. Na die datum bestaat er voor Taxi Vervoerscentrale geen verplichting meer om pensioenpremies in te houden en af te dragen. De proceskosten komen voor rekening van Taxi Vervoerscentrale, omdat Taxi Vervoerscentrale overwegend ongelijk krijgt.

Instantie: Rechtbank Overijssel
Datum uitspraak: 29-07-2025
ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:5010
Zaaknummer: 11630647 \ EJ VERZ 25-54
Rechters: A. Smedes
Advocaten: ARAG Rechtsbijstand
Wetsartikelen: 7:678 BW, 7:677 BW en 7:679 BW

RECHTSPRAAK

Vrouw hoeft haar voor het huwelijk in Zweden opgebouwd pensioen niet te verevenen of verrekenen

Echtscheiding tussen man en vrouw. Verzoek om nevenvoorzieningen voor de afwikkeling van hun huwelijksvermogensstelsel. De vrouw heeft voor het huwelijk in Zweden pensioen opgebouwd. De pensioenaanspraak is tijdens het huwelijk in waarde gestegen. De man stelt dat de vrouw die waardestijging met hem moet verrekenen. Op de pensioenrechten is het Zweedse recht van toepassing dat geen verevening of verrekening van dit soort pensioenen kent. Het hof oordeelt dat de vrouw dit pensioen niet hoeft te verrekenen of verevenen.

Partijen zijn in 1998 met elkaar gehuwd in Zweden. Zij hebben beiden de Nederlandse nationaliteit. De vrouw had ten tijde van het sluiten van het huwelijk alleen de Zweedse nationaliteit. De man en de vrouw hebben op 30 juni 1998 in Zweden een huwelijkscontract gemaakt en dat vastgelegd in een onderhandse akte. Zij hebben een Zweedse en een Engelse versie gemaakt. De vrouw heeft op 16 februari 2023 een verzoek tot echtscheiding ingediend. Zowel de vrouw als de man heeft in de loop van de echtscheidingsprocedure verzocht nevenvoorzieningen te treffen voor de afwikkeling van hun huwelijksvermogensstelsel.

De rechtbank heeft in de beschikking van 17 juli 2024 de echtscheiding uitgesproken en nevenvoorzieningen getroffen voor de afwikkeling van het huwelijksvermogensstelsel. De bedoeling van het hoger beroep van de man en ook van het hoger beroep van de vrouw is dat het hof op een aantal onderdelen een andere nevenvoorziening treft dan de rechtbank heeft gedaan. Het huwelijk van partijen is inmiddels ontbonden.

Het hof zal beslissen op de nevenvoorzieningen die in hoger beroep weer aan de orde zijn gesteld en licht die beslissing hierna toe. Het hof geeft nog geen eindbeschikking, maar houdt iedere verdere beslissing aan in afwachting van de uitkomst van het debat van partijen over de belastingdruk van het bedrijfspand in Duitsland.

De Nederlandse rechter is bevoegd te beslissen over de nevenvoorziening voor de afwikkeling van het huwelijksvermogensstelsel van partijen (artikel 5 lid 1 Verordening huwelijksvermogensstelsels).

Partijen hebben in hun huwelijkscontract gekozen voor de toepasselijkheid van het Zweedse recht op hun huwelijksvermogensstelsel. Op de mondelinge behandeling bij het hof is besproken wat de inhoud is van de afspraken van partijen in hun huwelijkscontract. Partijen zijn het erover eens dat hun huwelijkscontract behelst dat: (1) vermogen dat ieder van hen voor het huwelijk had niet in een huwelijksvermogensrechtelijke gemeenschap valt; (2) partijen de waardevermeerdering dan wel waardevermindering tijdens huwelijk van dat voorhuwelijkse vermogen met elkaar moeten verrekenen; (3) vermogen dat tijdens het huwelijk is verkregen of ontstaan in een huwelijksvermogensrechtelijke gemeenschap valt; (4) vermogen dat krachtens erfrecht of gift is verkregen en wat daarvoor in de plaats is gekomen niet in een huwelijksvermogensrechtelijke gemeenschap valt en de waardevermeerdering of waardevermindering daarvan niet hoeft te worden verrekend.

Vermogen omvat hier goederen en schulden.

Partijen zijn het erover eens dat de peildatum voor de samenstelling van het te verdelen of te verrekenen vermogen de datum van indiening van het verzoekschrift tot echtscheiding is. Dat is dus 16 februari 2023. Partijen zijn het ook erover eens dat de peildatum voor de waarde waarvoor de goederen en schulden in de verdeling of verrekening worden betrokken *in beginsel* de waarde is op 16 februari 2023. Voor bepaalde goederen en schulden bepleiten zij afwijking van dit uitgangspunt. Partijen zijn het erover eens dat de man aan de vrouw de helft van de ODV van € 342.220 (stand 31 december 2022) moet betalen. Dat is een bedrag van € 171.110.

De vrouw heeft voor het huwelijk in Zweden pensioen opgebouwd. De pensioenaanspraak is tijdens het huwelijk in waarde gestegen. De man stelt dat de vrouw die waardestijging met hem moet verrekenen. Op de pensioenrechten is het Zweedse recht van toepassing dat geen verevening of verrekening van dit soort pensioenen kent (zie hoofdstuk 10 § 3 Äktenskapsbalk 1987, dat is besproken in de legal opinion die als bijlage 29 van de vrouw is overgelegd). De vraag is dan of uit de eisen van redelijkheid en billijkheid voortvloeit dat er toch moet worden verrekend. De rechtbank kwam tot dat oordeel, omdat ook het pensioen dat de man in eigen beheer heeft opgebouwd moet worden verrekend en dat een behoorlijk bedrag is. Het hof constateert dat de rechtbank daarbij kennelijk doelt op de ODV die geen pensioenaanspraak meer is. Bij de omzetting van het pensioen in eigen beheer in deze ODV is aan de vrouw geen compensatie geboden voor het verlies van haar aanspraken ten aanzien van het verdwenen pensioen in eigen beheer; de vrouw heeft wel een vorm van compensatie genoten omdat door

de omzetting de waarde van het eigen vermogen van de bv is gestegen. Toch ziet het hof geen aanleiding net als de rechtbank te oordelen. De enkele omstandigheid dat de vrouw wel een deel krijgt van de ODV van de man is onvoldoende om te oordelen dat de vrouw daarom ook de waardestijging van haar voorhuwelijkse pensioen moet verrekenen. Daar komt bij dat het gaat om een waardestijging tijdens huwelijk van € 13.725; dat is vergeleken met de ODV een vrij laag bedrag, zeker als wordt gekeken naar de omvang van het totale vermogen van beide partijen. Niet kan worden gezegd dat de oude dag van de man in financieel opzicht in de gevarenzone komt als hij niet de helft van de waardevermeerdering van dit pensioen krijgt. De vrouw hoeft haar Zweedse pensioen niet met de man te verrekenen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden
Datum uitspraak: 24-07-2025
ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4610
Zaaknummer: 200.347.053/01
Rechters: J.H. Lieber, S. Kuijpers en L. Hamer
Advocaten: M.V. Scheffers en E.P.J. Palazzi-van Bruggen
Wetsartikelen: 5 lid 1 Verordening huwelijksvermogensstelsels

RECHTSPRAAK

Geen indexatie Appa-pensioen

Deze zaken gaan over het verzoek van verzoeker om indexering van zijn Appa-pensioen en om restitutie van een ingehouden buitenlandbijdrage. De CRvB oordeelt dat Gedeputeerde Staten dat verzoek terecht hebben afgewezen. De indexering van pensioenen op grond van de Appa is gekoppeld aan de indexering van pensioenen van gepensioneerde overheidswerknemers in de zin van de Wet privatisering ABP die werkzaam zijn geweest in de sector Rijk. Dit volgt uit de regeling in de Appa. Zoals ter zitting is besproken heeft tussen 1 januari 2010 en 1 juli 2022 geen indexering van ABP-pensioenen plaatsgevonden. Dit brengt mee dat er geen wettelijke basis is voor de door verzoeker gewenste indexering van zijn Appa-pensioen in de tussenliggende periode.

Verzoeker, geboren in 1946, is werkzaam geweest als lid van Gedeputeerde Staten van de provincie Noord-Holland. Hij ontvangt vanaf 1 oktober 2011 een ouderdomspensioen op grond van de Algemene Ouderdomswet en een pensioen op grond van de Algemene pensioenwet politieke ambtsdragers (Appa). Van 2007 tot 2014 was verzoeker woonachtig in Frankrijk. In 2014 is hij naar Nederland geremigreerd.

Bij brief van 9 november 2021 heeft verzoeker Gedeputeerde Staten verzocht om een inflatiecorrectie op het Appa-pensioen toe te passen over de periode vanaf 1 oktober 2011. Verder heeft hij verzocht om restitutie van de op grond van de Zorgverzekeringswet op het Appa-pensioen ingehouden buitenlandbijdrage, waaronder het deel in het kader van de AWBZ, over de periode van 1 oktober 2011 tot 1 april 2014. Bij brief van 10 februari 2022 heeft hij het verzoek herhaald en nader toegelicht.

Met een besluit van 6 april 2022 hebben Gedeputeerde Staten het verzoek afgewezen.

Verzoeker heeft bezwaar gemaakt tegen het besluit van 6 april 2022. De behandeling van dit

bezwaar is aangehouden in verband met een (hoger)beroepsprocedure tussen verzoeker en het CAK. Met een besluit van 29 oktober 2024 (bestreden besluit) hebben Gedeputeerde Staten het bezwaar ongegrond verklaard. Daaraan is ten grondslag gelegd dat de gevraagde inflatiecorrectie niet mogelijk is, omdat de pensioenen die ABP uitkeert voor het laatst zijn geïndexeerd op 1 januari 2010. Gelet op artikel 157, eerste lid, van de Appa (oud) kan een Appa-pensioen vanaf die datum evenmin worden geïndexeerd. Met betrekking tot de gevraagde restitutie is erop gewezen dat een eventuele aanspraak daarop volgens vaste rechtspraak na een periode van vijf jaar niet meer afdwingbaar is en dat die termijn ten tijde van het verzoek van 9 november 2021 al was verstreken.

Als beroep bij de Raad is ingesteld kan de voorzieningenrechter van de Raad op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist. Als de voorzieningenrechter van oordeel is dat na de zitting nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van het beroep, de hoofdzaak, geeft de wet de mogelijkheid om ook onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak. Deze situatie doet zich in deze zaak voor en ook verder zijn er geen redenen om niet onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak.

In de eerste plaats stelt de voorzieningenrechter vast dat in deze beroepszaak aan de orde is de door verzoeker op 9 november 2021 gevraagde indexering van zijn Appa-pensioen en restitutie van de ingehouden buitenlandbijdrage, waaronder het AWBZ-deel. Over de overige onderwerpen die verzoeker in zijn beroepschrift heeft aangekaart, bevat het bestreden besluit geen beslissing. Daarover hoefde bij dat besluit ook geen beslissing te worden genomen, gelet op de inhoud van het verzoek van 9 november 2021. Die overige onderwerpen vallen daarom buiten de omvang van deze beroepszaak.

De indexering van pensioenen op grond van de Appa is gekoppeld aan de indexering van pensioenen van gepensioneerde overheidswerknemers in de zin van de Wet privatisering ABP die werkzaam zijn geweest in de sector Rijk. Dit volgt uit de regeling in de Appa. Zoals ter zitting is besproken heeft tussen 1 januari 2010 en 1 juli 2022 geen indexering van ABP-pensioenen plaatsgevonden. Dit brengt mee dat er geen wettelijke basis is voor de door verzoeker gewenste indexering van zijn Appa-pensioen in de tussenliggende periode. Gedeputeerde staten hebben het verzoek van verzoeker op goede gronden afgewezen.

Het is vaste rechtspraak dat financiële aanspraken jegens de overheid op grond van de rechtszekerheid na een termijn van vijf jaar niet meer in rechte afdwingbaar zijn. Het beginsel van rechtszekerheid brengt niet mee dat de verschuldigdheid vervalt maar alleen dat voldoening van de schuld van de overheid niet meer kan worden afgedwongen. Uit deze rechtspraak volgt dat het verval van afdwingbaarheid in beginsel geldt voor alle financiële

aanspraken jegens de overheid, behalve in het geval bij wet anders is voorzien of door de wetgever anders is beoogd. De Appa bevat geen bepalingen op grond waarvan de genoemde rechtsregel buiten toepassing moet blijven. Ook zijn er geen aanwijzingen dat de wetgever heeft beoogd dat aanspraken die voortvloeien uit de Appa ook na vijf jaar nog afdwingbaar zijn.

Een eventuele aanspraak van verzoeker jegens Gedeputeerde Staten die verband houdt met de uitvoering van de Appa in de periode 1 oktober 2011 tot 1 april 2014 was ten tijde van het verzoek van 9 november 2021 dus niet meer afdwingbaar. Er zijn in dit geval geen bijzondere omstandigheden aanwezig die aanleiding geven om van deze regel af te wijken. Uit het beroepschrift moet worden opgemaakt dat verzoeker binnen de termijn van vijf jaar op de hoogte was althans kon zijn van de desbetreffende inhoudingen op zijn Appa-pensioen. Hij had tegen die inhoudingen dus eerder actie kunnen ondernemen. Verder merkt de voorzieningenrechter, meer ten overvloede, op dat de verschuldigdheid van de buitenlandbijdrage als zodanig niet door Gedeputeerde Staten wordt vastgesteld maar door (thans) het CAK. Gedeputeerde staten hebben in dit verband uitsluitend een ‘kassiersfunctie’ in het kader van de uitvoering van de Appa. In een eerdere procedure bij de Raad is geoordeeld dat verzoeker over de jaren 2012 en 2013 een buitenlandbijdrage is verschuldigd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak: 16-07-2025
ECLI: ECLI:NL:CRVB:2025:1057
Zaaknummer: 25/448 APPA
Rechters: H. Lagas
Advocaten: J.J. Blanken
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Werkingssfeer wordt bij toepassing cao-norm niet opgerekt wegens witte of grijze vlekken

Geschil over de vraag of werkgever ACS onder de werkingssfeer van PMT (kleinmetaal) valt. PMT betoogde onder meer dat dit wegens het materieelwettelijk systeem van verplichtstellingen aannemelijk was. Het hof had geoordeeld dat aan de orde was de vraag of ACS werkzaamheden verrichtte die onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit van PMT vallen. Deze vraag moest worden beantwoord aan de hand van de cao-norm. Het hof zag geen ruimte om op basis van de argumenten van PMT de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit 'op te rekken' in die zin dat de werkingssfeer verder strekte dan uit de toepassing van de cao-norm volgt. De Hoge Raad verwerpt het cassatieberoep. Er is geen materieelwettelijk systeem waarbij werkgevers wegens een witte of grijze vlek onder een werkingssfeerbepaling vallen indien dat niet volgt uit toepassing van de cao.

ACS Audiovisual Solutions B.V. (hierna: ACS) houdt zich bezig met alles wat met beeld- en geluidapparatuur en licht bij grote en kleine congressen te maken heeft. De Stichting Pensioenfonds Metaal en Techniek (hierna: PMT) heeft ACS op 6 november 2015 schriftelijk laten weten dat zij vanaf 3 april 2004 verplicht is deel te nemen aan PMT en aan cao-regelingen van een aantal fondsen in de sector metaal en techniek (hierna: Mt-fondsen). Er is tussen ACS enerzijds en PMT en de Mt-fondsen anderzijds een geschil ontstaan over de vraag of ACS verplicht is deel te nemen aan de pensioenregeling van PMT en/of de cao-regelingen van de Mt-fondsen. De kantonrechter heeft in eerste aanleg voor recht verklaard dat ACS niet valt onder de werkingssfeer.

Het debat tussen partijen spitste zich in hoger beroep toe op de werkingssfeerbepalingen van de bedrijfstakken (1) Metaalbewerkingsbedrijf, (2) het Aardingsbedrijf, (3) het Radio- en

televisie installatie- en reparatiebedrijf, (4) het Installatiebedrijf voor – collectieve – antennes, kabeltelevisie, telematica en overige (tele)communicatie, (5) het Tentoonstellingsinstallatiebedrijf, (6) het Elektrotechnisch paneelbouwbedrijf en elektrotechnisch reparatiebedrijf en (7) het Rolluiken-, markiezen- en zonweringsbedrijf. Het hof oordeelde dat de werkzaamheden van de werknemers van ACS niet – of slechts in zeer beperkte mate – onder de werkingssfeerbepalingen van voornoemde bedrijfstakken vallen. Het hof lichtte dit per bedrijfstak/werkingssfeerbepaling toe. Ten aanzien van de werkingssfeerbepaling voor bedrijfstak (5), het Tentoonstellingsinstallatiebedrijf, overweegt het hof dat PMT terecht stelt dat dit de meest relevante werkingssfeerbepaling is (die van artikel 9.1 onder i van het verplichtstellingsbesluit). Naar het oordeel van het hof valt ACS naar de aard van haar activiteiten, en daarmee die van de werkzaamheden van haar werknemers, niet onder het tentoonstellingsinstallatiebedrijf. Het enkele feit dat de audiovisuele apparaten van ACS elektriciteit gebruiken, en in de cao voor de elektrotechnische detailhandel zijn aangemerkt als elektrotechnische apparaten, maakt het aansluiten van dergelijke (al dan niet onderling met elkaar verbonden) apparaten op het elektriciteitsnetwerk door het steken van een stekker in het stopcontact nog niet tot elektrotechnische installatiewerkzaamheden. Als dat wel zo zou zijn dan valt ook het aansluiten van een tv met een daaraan gekoppelde soundbar, of een audiotuner met daaraan gekoppelde actieve speakers onder dat begrip, en dat gaat zo ver dat dit geen aannemelijk rechtsgevolg is. PMT betoogt voorts dat ACS op grond van het verplichtstellingsbesluit en de algemeen verbindend verklaarde cao's in de Metaal en Techniek gehouden is gegevens te verstrekken ten behoeve van en/of medewerking te verlenen aan een nader werkingssfeeronderzoek. Verder zou de maatschappelijke zorgvuldigheid dit van ACS verlangen. Het hof verwerpt dit standpunt. Het verplichtstellingsbesluit en de algemeen verbindend verklaarde cao's in de Metaal en Techniek brengen dergelijke verplichtingen voor ACS pas mee als er voldoende concrete aanwijzingen zijn dat ACS onder de werkingssfeer van een of meer van deze regelingen zou vallen. Dit is (vooralsnog) niet het geval. De maatschappelijke zorgvuldigheid verlangt van ACS niet meer dan waar zij tot nu toe invulling aan heeft gegeven. Zo heeft ACS meegewerkt aan een werkingssfeeronderzoek van 12 oktober 2015 van een accountmanager van PMT, heeft zij zelf werkingssfeeronderzoeken laten verrichten en heeft zij meegewerkt aan een op verzoek van PMT gehouden voorlopig getuigenverhoor. Verder heeft ACS gemotiveerd verweer gevoerd in deze door PMT aanhangig gemaakte procedure. Het hof heeft het vonnis van de kantonrechter bekrachtigd.

In cassatie klaagt PMT onder meer dat bij de uitleg van werkingssfeerbepalingen naar het geheel van een sluitend systeem moet worden gekeken, waarbij de uitkomst niet kan zijn dat iemand in het geheel niet onder een werkingssfeer valt. Met de algemeenverbindendverklaring van bepalingen van een bedrijfstak-cao is beoogd om

werknemers te beschermen en met een verplichtstellingsbesluit tot deelneming in een bedrijfstakpensioenfonds wordt mede beoogd te vermijden dat er categorieën van werknemers zijn voor wie door werkgevers geen of slechts gedeeltelijke pensioentoezeggingen zijn gedaan (‘witte vlekken’ of ‘grijze vlekken’). Dat geldt ook als de werkzaamheden slechts onder de werkingssfeer van één verzameling van bedrijfstakregelingen zouden kunnen vallen. De A-G concludeerde tot verwerping, onder meer omdat het hof het zogenoemde 'materieel-wettelijke systeem' niet zou hebben miskend, maar de cao-norm simpelweg niet tot een uitleg noopt die door PMT wordt voorgestaan.

De Hoge Raad heeft de klachten over het arrest van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van dat arrest. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Instantie: Hoge Raad
Datum uitspraak: 04-07-2025
ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1095
Zaaknummer: 24/02241
Rechters: F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide en S.J. Schaafsma
Advocaten: M.W. Scheltema en J.H.M. van Swaaij
Wetsartikelen: Bedrijfstakpensioenfonds Metaal en Techniek